

Sygn. akt I NKRS 166/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania A. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 27 października 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Sosnowcu,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 178,
z udziałem A. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 28 września 2022 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”) podjęła uchwałę nr [...] z 27 października 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. [...]. W uchwale tej Rada przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.W.

(dalej: „uczestniczka postępowania”) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S. Jednocześnie KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. S. (dalej: „odwołująca się”) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S.

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że zespół KRS rekomendując uczestniczkę postępowania oparł swoją decyzję na podstawie treści załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacji dotyczących posiadanego przez kandydatki doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opinii służbowych, a także opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K.. Zaznaczono przy tym, że zespół opiniujący i sama Rada kierowali się dyspozycją art. 35 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”), zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu.

W dalszej części uzasadnienia wskazano, że za rekomendowaniem uczestniczki postępowania przemawiają ocenione łącznie: bogate doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas wykonywania zawodu adwokata, szeroka wiedza prawnicza, zarówno w zakresie prawa cywilnego, jak i karnego oraz umiejętność wykorzystania tej wiedzy w praktyce, a przy tym wykonywanie od kilkunastu lat samodzielnego zawodu prawniczego. Wysokie kwalifikacje merytoryczne uczestniczki postępowania znajdują odzwierciedlenie w ocenach kwalifikacyjnych sporządzonych nie tylko na potrzeby niniejszego postępowania, lecz składanych przez kandydatkę również w poprzednich konkursach na stanowiska sędziowskie. KRS zapoznała się z dokumentami przedłożonymi przez uczestniczkę postępowania w poprzednich postępowaniach nominacyjnych, w których ta brała udział.

Rada uwzględniła, że w ocenie kwalifikacyjnej kandydatki, sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania, sędziowie wizytatorzy wskazywali na to, że uczestniczka postępowania zdobyła doświadczenie zawodowe prowadząc głównie sprawy proste, nieskomplikowane pod względem prawnym i faktycznym. Zdaniem KRS, okoliczności te nie mogły być jednak potraktowane na jej niekorzyść – swoje zadania realizowała bowiem bardzo dobrze, a niewysoki stopień trudności prowadzonych sprawy nie skłaniał jej do mniejszego zaangażowania czy braku staranności. Co więcej, aktualna ocena sędzi wizytator do spraw karnych nie znajdowała pokrycia w ocenach z lat poprzednich, w których podkreślano zarówno staranność, zaangażowanie, jak i dobry poziom merytoryczny uczestniczki postępowania. Rada stanęła również na stanowisku, że ocena kwalifikacyjna, sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania, w konfrontacji z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie, nie mogła mieć decydującego znaczenia, gdyż – w oderwaniu od pozostałych dokumentów – nie tworzyła pełnego obrazu kandydatki.

Odnosnie do odwołującej się, KRS wskazała, że otrzymała ona również pozytywną ocenę kwalifikacji i pracy na stanowisku referendarza sądowego, jest efektywnym i sprawnym orzecznikiem, a jej wyniki liczbowe i jakościowe orzecznictwa pozostają na dobrym poziomie. Jednakże jej doświadczenie zawodowe nie jest tak różnorodne jak w przypadku uczestniczki postępowania, a przy tym w wykonywaniu samodzielnego zawodu prawniczego jest znacznie krótsze. Obowiązki orzecznicze referendarza sądowego wykonuje ona bowiem od prawie pięciu lat, podczas gdy uczestniczka postępowania pracuje w zawodzie adwokata od ponad piętnastu lat. Rada uznała wobec tego, że dotychczasowy przebieg ścieżki zawodowej przemawiał za wyborem uczestniczki postępowania.

KRS odnotowała również, że uczestniczka postępowania uzyskała niższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., jednakże uznano, że opinia środowiska sędziowskiego nie mogła wpływać na wynik konkursu w stopniu rozstrzygającym. Rada w niniejszym postępowaniu kierowała się bowiem przede wszystkim oceną kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym kandydatek oraz miała na uwadze, że kandydaci na stanowiska sędziowskie, wywodzący się z innych niż sędziowskie

środowisk, są z reguły oceniani niżej niż kandydaci będący sędziami czy referendarzami.

Pismem z 29 listopada 2021 r. odwołująca się od powyższej uchwały wniosła odwołanie, w którym zaskarżyła ją w części, a mianowicie co do:

1) punktu 1 uchwały – na mocy którego KRS przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie uczestniczki postępowania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S. – w całości;

2) punktu 2 – na mocy którego KRS nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S..

Odwołująca się zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

(1) art. 42 ust. 1 u.KRS – poprzez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, w szczególności na skutek:

(a) niepoddania ocenie kandydatur uczestniczki postępowania i odwołującej się w kontekście wybranych kryteriów oceny wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 u.KRS i niewskazania powodów, dla których Rada przyjęła, że uczestniczka postępowania spełnia te kryteria (w tym w szczególności zasadnicze kryterium, tj. ocenę kwalifikacji) w wyższym stopniu, niż odwołująca się;

(b) niewskazania przyczyn, dla których Rada przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S. kandydaturę uczestniczki postępowania, która uzyskała niższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K. (10 głosów „za” przy 3 głosach „przeciw”, 5 głosach „wstrzymujących się”) ,a nie kandydaturę odwołującej się, która uzyskała wyższe poparcie tego Kolegium (18 głosów „za” przy braków głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”) z bardzo dobrą opinią, podczas gdy wybranie kandydata, który nie otrzymał lub otrzymał niższe poparcie środowiska sędziowskiego musi być podyktowane dobrem wymiaru sprawiedliwości i przekonująco uzasadnione;

(2) art. 33 ust. 1 u.KRS – poprzez nierozważenie sprawy w sposób wszechstronny, a to m.in. na skutek przyjęcia, że:

a) „doświadczenie zawodowe Odwołującej z pewnością nie jest tak różnorodne niż Uczestniczki a przy tym w wykonywaniu samodzielnego zawodu prawniczego jest znacznie krótsze, gdyż obowiązki referendarza sądowego wykonuje od prawie pięciu lat, a Uczestniczka pracuje w zawodzie adwokata od ponad piętnastu lat” (s. 7-8 uzasadnienia uchwały), chociaż – jak wynika z zebranej dokumentacji – posiada także 15-letni staż pracy na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa i w tym czasie zdobyła o wiele bardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe, aniżeli uczestniczka postępowania i nabyła umiejętności niezbędne do wykonywania zawodu sędziego, albowiem już w trakcie odbywania aplikacji sądowej pozaetatowej pracowała jako asystent sędziego zapoznając się z charakterem i specyfikacją pracy w Wydziale Gospodarczym Sądu Rejonowego w T., następnie w Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w K., a później w Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w S., a nadto od pięciu lat zajmuje stanowisko referendarza sądowego w wydziale cywilnym, z czym wiąże się konieczność podejmowania samodzielnych decyzji i przeprowadzania posiedzeń sądowych z udziałem stron, podczas gdy wybrana kandydatka w ogóle nie pracowała w sądzie.

b) „opinia Kolegium nie mogła wpływać na wynik tego konkursu w stopniu rozstrzygającym. Rada w niniejszym postępowaniu kierowała się przede wszystkim oceną kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym kandydatek. Rada miała przy tym na uwadze, że kandydaci na stanowiska sędziowskie, wywodzący się z innych niż sędziowskie środowisk, są z reguły oceniani niżej niż kandydaci będący sędziami czy referendarzami” (s. 8 uzasadnienia uchwały), chociaż – jak wynika z protokołu posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w K. z 28 czerwca 2021 r. – odwołująca się uzyskała poparcie tego Kolegium (18 głosów „za” przy braków głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”) i to z bardzo dobrą opinią, natomiast uczestniczka postępowania uzyskała 10 głosów „za” przy 3 głosach „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”;

c) „O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury Pani A. W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w

szczegółności wieloletnie i bogate doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas wykonywania obowiązków adwokata, wnioski płynące ze wszystkich przedstawionych ocen kwalifikacyjnych” (s. 8-9 uzasadnienia uchwały), chociaż – jak wynika z oceny kwalifikacji (por. s. 4 uzasadnienia uchwały) – przedstawione przez uczestniczkę postępowania sprawy były typowe, o niewielkim stopniu trudności i nieskomplikowane pod względem prawnym i faktycznym. Wśród ocenianych spraw cywilnych brak było takich, w których kandydatka sporządziła apelację, a to właśnie środki odwoławcze pozwalają w pełni ocenić umiejętność stosowania w praktyce przepisów prawa materialnego i procesowego, argumentacji prawnej, znajomości stanowisk doktryny i judykatury. Brak takich spraw nie pozwala na sformułowanie oceny co do umiejętności kandydatki we wskazanym aspekcie” – a zatem to odwołująca się spełnia zasadnicze kryterium oceny kwalifikacji, w wyższym stopniu aniżeli kandydatura uczestniczki postępowania, albowiem posiada: bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, podczas gdy uczestniczka postępowania uzyskała jedynie pozytywną ocenę kwalifikacyjną; posiada prawie 15-letni staż pracy w sądzie, aniżeli uczestniczka postępowania; uzyskała wyższe poparcie środowiska sędziowskiego, albowiem jej kandydatura została pozytywnie zaopiniowana przez Kolegium Sądu Okręgowego w K..

(2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS – poprzez jego błędną wykładnię, na skutek przyjęcia, iż wskazane w treści tego przepisu kryterium „doświadczenia zawodowego” obejmuje jedynie wieloletni staż pracy kandydata, podczas gdy pod uwagę należy wziąć również różnorodność i charakter wykonywanych czynności oraz zajmowanych stanowisk i nabytych w związku z tym umiejętności;

b) art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt 2 u.KRS – poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż kandydatura uczestniczki postępowania jest lepsza niż kandydatura odwołującej się, chociaż odwołująca się:

- spełnia zasadnicze kryterium oceny kwalifikacji w większym stopniu aniżeli uczestniczka postępowania, albowiem posiada wyższą ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora w niniejszym postępowaniu nominacyjnym (tj. ocenę bardzo dobrą przy jedynie pozytywnej ocenie uczestniczki postępowania),

- legitymuje się prawie 15-letnim stażem pracy w sądownictwie, w tym 10-letnim doświadczeniem na stanowisku asystenta sędziego i prawie 5-letnim stażem na samodzielny stanowisku orzecznika, tj. stanowisku referendarza sądowego w wydziale cywilnym przez co zdobyła bardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe i nabyła wszelkie umiejętności niezbędne do wykonywania zawodu sędziego, zaś kandydatka ma wprawdzie 15-letnie doświadczenie zawodowe, ale nigdy nie pracowała w wymiarze sprawiedliwości;

- uzyskała wyższe poparcie środowiska sędziowskiego;

c) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 1 i ust. 2 u.KRS – poprzez niewłaściwe zastosowanie, a to na skutek niedokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Sosnowcu kandydatki wskazanej w punkcie pierwszym skarżonej uchwały, a nie wniosek odwołującej się.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części, tj. w zakresie punktów 1 i 2 – w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania przez KRS.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie odwołującej się jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed podjęciem rozważań co do zasadności odwołania należy na wstępie zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do dokonania merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS w zakresie zawartej w niej oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Uprawnienie to przysługuje wyłącznie samej Radzie. Sąd Najwyższy jedynie weryfikuje, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z przepisami prawa materialnego lub procesowego, zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł

procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów oraz respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej i mogących mieć wpływ na wybór określonego kandydata (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; z 25 maja 2017 r., III KRS 11/17 i z 30 lipca 2019 r., I NO 31/19). Z oczywistych względów, Sąd Najwyższy tym bardziej nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

W pierwszej kolejności za bezzasadny należy uznać postawiony przez odwołującą się zarzut braku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy przez KRS. Przepis art. 35 ust. 2 u.KRS zawiera katalog przesłanek, które Rada powinna uwzględniać przy wyborze kandydata, który uzyska jej rekomendację. Zgodnie z tym wyliczeniem, ustalając kolejność kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Jednocześnie należy zaznaczyć, że poza oceną kwalifikacji kandydatów żadna z powyższych przesłanek nie ma charakteru dominującego. Wszystkie przyjmowane kryteria są oceniane przez Radę całościowo – w sposób zbiorczy. W związku z tym niedopuszczalne jest uznanie, iż z uwagi na spełnienie jednostkowego kryterium w wyższym lub podobnym stopniu do zarekomendowanego kandydata, dokonana całościowa ocena jest nierzetelna. Znaczenie mają bowiem wszystkie brane pod uwagę kryteria (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2019 r., I NO 44/19).

Ponadto, należy mieć na względzie, że każde postępowanie nominacyjne ma odmienny charakter, a Rada ma prawo do indywidualnego ustalania, które z kryteriów zyska szczególne znaczenie przy wyborze rekomendowanych kandydatów. Istotne jest natomiast to, aby kryteria te były jasno określone, a poszczególne kandydatury zostały zweryfikowane z zachowaniem zasad równości i obiektywizmu. W przeciwnym razie postępowanie prowadziłoby do naruszenia zasady równości, co musiałoby skutkować uchyleniem zaskarżonej

uchwały. Rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie dokonuje porównania kandydatur celem ustalenia czy w rzeczywistości kandydat najlepszy z biorących udział w konkursie został rekomendowany Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Jego rolą jest jedynie ustalenie „czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów” (wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 102/19; por także: wyroki Sądu Najwyższego z: 1 lipca 2020 r., I NO 156/20; 9 marca 2021 r., I NKRS 3/21).

W niniejszym postępowaniu KRS wskazała – jako przesłankę decydującą o wyborze – różnorodność doświadczenia zawodowego uczestniczki postępowania, wykonującej zawód adwokata od ponad 15 lat. W zakresie tym nie można przyjąć zatem, że doszło do przekroczenia swobodnej oceny materiałów lub, że KRS nie wskazała, jakimi względami kierowała się dokonując rekomendacji wybranego przez siebie kandydata. Przyjęta przesłanka mieści się bowiem w zakresie oceny kwalifikacji kandydata na wybrane stanowisko sędziowskie i mogła stanowić podstawę ostatecznego wyboru przez KRS. To do uznania Rady należało określenie aspektów doświadczenia zawodowego i zakresu, jakie będą decydowały o wyborze – zwłaszcza w przypadku kandydatów o zbliżonych kwalifikacjach.

Należy również zaznaczyć, że niedopuszczalne byłoby porównywanie kwalifikacji uczestniczki postępowania i odwołującej się z pominięciem okoliczności, iż ścieżka awansowa na stanowisko sędziego sądu rejonowego w przypadku obu kandydatek była odmienna – z uwagi na wykonywane przez nie różne zawody prawnicze. Odwołująca się podjęła, co prawda, polemikę z zasadnością argumentów podniesionych w uchwale, jednakże nie wykazała, że w rzeczywistości doszło do naruszenia prawa procesowego lub materialnego. Zarzuty ograniczają się przede wszystkim do wskazania, z jakich względów odwołująca się jest lepszą kandydatką niż uczestniczka postępowania i dlaczego to ona powinna zostać rekomendowana przez Radę. Jak jednak wskazano na wstępie – Sąd Najwyższy nie pozostaje w tym aspekcie kompetentny do podjęcia samodzielnej decyzji. Co więcej, jak słusznie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 30 lipca 2019 r.

(I NO 31/19), „[s]amo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej. Sam fakt, że Skarżący czuje się pokrzywdzony nie świadczy bowiem o jego dyskryminacji”.

Nie można uznać za zasadny zarzut braku wszechstronnego rozpoznania całości materiału z uwagi na najnowsze opinie wizytatorów, dotyczące oceny pracy uczestniczki postępowania, w których pojawiły się informacje o niewielkim stopniu skomplikowania i trudności prowadzonych przez nią spraw. Po pierwsze, w ostatecznych wnioskach, opinia sędziów wizytatorów była pozytywna – uczestniczka postępowania spełniała według nich warunki formalne do ubiegania się na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Po drugie, określony stopień trudności prowadzonych spraw nie jest warunkiem koniecznym, który musi spełnić kandydat, ubiegający się o dane stanowisko sędziowskie. Może on stanowić jedynie jeden z aspektów, branych przez KRS pod uwagę, lecz nie musi zostać uznany za decydujący – zwłaszcza w zestawieniu z doświadczeniem zawodowym osoby wykonującej inny zawód prawniczy, który odznacza się specyfiką i osobnym zakresem czynności zawodowych. Po trzecie, Rada oceniła nie tylko najnowsze opinie sędziów wizytatorów, lecz również opinie wcześniejsze – wydane na potrzeby innych postępowań konkursowych, w których uczestniczka postępowania brała udział.

Nie jest również zasadne przyjęcie, że KRS nie uwzględniła mniejszego poparcia udzielonego uczestnikowi postępowania przez Kolegium Sądu Okręgowego w K.. Rada odnotowała tę okoliczność, jednakże uznała, że przy wzięciu pod uwagę całokształtu zaistniałych okoliczności – zwłaszcza większej różnorodności doświadczenia zawodowego uczestniczki postępowania, nie wpłynęła ona w stopniu rozstrzygającym na decyzję o rekomendowaniu kandydata Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Kwestia ta została podniesiona w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Co więcej, jak słusznie przyjmuje się

w orzecznictwie Sądu Najwyższego, samo kryterium poparcia środowiska sędziowskiego nie stanowi przesłanki dominującej, determinującej wybór kandydata o najwyższym stopniu takiego poparcia. Jest to jedna z wielu branych pod uwagę wytycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 29/19). Należy zgodzić się ze stwierdzeniem, że „[d]o Krajowej Rady Sądownictwa należy ostateczna ocena tzw. poparcia środowiskowego udzielonego kandydatce i wyrażonego w tajnych głosowaniach przybierających formę niemotywowanych uchwał organów sądów powszechnych. Rada nie jest mechanicznie związana opinią środowiskową, która jest najslabszym ogniwem wśród ustawowych elementów oceny kandydatów z tego powodu, że jako ocena (opinia), niemotywowana prawie całkowicie wymyka się spod racjonalnej weryfikacji jej znaczenia i racji, którymi kierowały się organy skupiające przedstawicieli tzw. środowiska” (wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2019 r., I NO 35/19). W związku z tym nie będzie stanowiła naruszenia prawa sytuacja, w której Rada przypisuje temu kryterium mniejsze znaczenie, a nawet przedstawia kandydaturę, która otrzymała niższe poparcie środowiska sędziowskiego, jeżeli uzna przy tym, że jest to uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości i przedstawi na to przekonujące uzasadnienie (wyrok Sądu Najwyższego z 26 marca 2019 r., I NO 7/19). Argumentacja KRS wskazująca na kwalifikacje uczestniczki postępowania, wynikające z jej długoletniego (15 lat), różnorodnego doświadczenia zawodowego, spełnia te kryteria.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS. oddalił odwołanie odwołującej się.

[as]